

20.5.66, יום ו'

אחמול לפנות ערב שבנו מירושלים לאחר סיום הועידה. זו נמשכה פחות משני ימים.

נפתחה ביום ג' בשעה תשע בערב (17.5.66) ונסתיימה ביום ה' בשעה 5 אחה"צ. הפתיחה הייתה

רבת רושם. האולם הגדול של בניני האומה היה צפוף. המתיחות לא פסקה עד אסמא נעילה

הישיבה. דברי נמשכו יותר מדי - כמעט שתי שעות תמימות. הכינותי שתי נוסחאות שונות בכתב -

ונאמתי בעל פה - לגמרי נוסח שלישי. ההפלאתי למצוא בכניסתי את אפרים רייזנר. שאלתי היכן

המכתב שהבטיח לי לאחר שיחתי אהו לפני יותר משבועיים, אמר שיבוא. היה שפירא וי. בורג,

גט בן טאיר, כטה חברי חירות. הוויכוח למחרת ולמחרתים עמד עלגובה בדרך כלל.

בגמר הישיבה הזמין אותי בר לביתו בה"א בערב בתשע - ושהינו אצלו עד 2 אחרי חצות -

בשיחת רעים ורעות.

המסיבה אצל בר נמשכה עד שתיים אחרי חצות.

21.5.66

כשקמתי הבוקר הפחיעה אותי פוליה בספור כי רננה כבר ילדה אחמול בערב ילד - משקלו

קילו וחצי הוא נמצא באינקובטור, כי אינו מסוגל עדיין לנשום בעצמו ונותים לו חמצן.

ניגשנו מיד לאסותא - דוליק לא נמצא אז - ומצאנו את רננה במצב רוח טוב. היא כמעט לא

הרגישה כל כאב והיא מוכנה אפילו היום לקום. מטפל בה ד"ר גולדברג. פוליה ראהה את הילד

והיא מחפעת משוב מראהו. הוא ארוך (דומה כנראה לדוליק) הייתי מוכרח לשוב הביתה כי

צריכים לבוא אצלי השגריר הפרסי, הארגנטינאי ואחר כך פולס.

בעשר בא אצלי הציר הפרסי - לא שגריר פורמלי, כי אין לנו קשרים דיפלמטיים עם

פרס, וסיפר לי על ההתפתחויות בפרס - הם קוראים ללשונם פרסי, ולא איראני, אבל הארץ נקראה

איריון גם בימי קדם - ושיבה העזרה שאנשינו נותנים לפתוח החקלאות. יחסיים עם רוסיה

הוטבו. לדבריו גם האפגאנים ואפילו הקורדים מדברים פרסית, הקורדים קצת דיאלקט שונה,

אבל אפגאנים פרסית טהורה.